

ВАРЛАМ ШАЛАМОВ

ХЕРКУЛЕС

Превод от руски: Александър Талаков, 1994

chitanka.info

Последният закъснял гост за сребърната сватба на Сударин — началника на болницата, беше лекарят Андрей Иванович Дудар. Той носеше кошница от лозови пръчки, покрита отгоре с марля, украсена с разноцветни книжни цветя. Андрей Иванович поднесе кошницата на юбиляра сред звъна от чашите и шума от пияните гласове на пируващите. Сударин опита теглото й на ръка.

— Какво е това?

— Ще видите.

Махнаха марлята. На дъното на кошницата се беше сгущил голям петел с червени пера. Той невъзмутимо въртеше глава и оглеждаше почервенелите лица на шумните пияни гости.

— Ах, Андрей Иванович, тъкмо на място — зачурулика белокосата съпруга на юбиляра и замилва петела.

— Чудесен подарък — забърбориха лекарките. — И колко е красив! Това е вашият любимец, нали? Кажете, Андрей Иванович!

Юбилярят трогнато стискаше ръката на Дудар.

— Покажете, покажете ми го — чу се изведнъж тънък, прегракнал глас.

На председателското място на трапезата, отдясно на домакина, седеше знатен, не тукашен гост. Това беше Черпаков, началникът на санитарния отдел, стар приятел на Сударин пристигнал още сутринта за сребърната сватба на приятеля си със своята служебна „Победа“ от областния град, който се намираше на сто километра оттук.

Кошницата с петела се озова пред мътните очи на госта.

— Да. Чудесно петле. Твой ли е? — Пръстът на почетния гост посочи Андрей Иванович.

— Сега вече е мой — доложи с усмивка юбилярът.

Почетният гост беше значително по-млад от заобикалящите го плешиви и побелели невропатолози, хирурги, терапевти и фтизиатри. Беше около четиридесетгодишен. С болnavо, жълто, подпухнало лице, с малки сиви очички, с контешки кител със сребърни пагони на полковник от медицинската служба. Кителът явно му беше тесен — личеше, че е ушит още когато коремчето му не е било толкова забележимо и вратът му не е увисвал над правата яка. По лицето на почетния гост се четеше скуча, но след всяка чашка спирт (като истински руснак, при това северняк, почетният гост не пиеше друг алкохол) то ставаше все по-оживено и гостът все по-често поглеждаше

към заобикалящите го медицински дами, все по-често се намесваше в разговорите, които веднага утихваха при звука на трептящия му тенор.

Когато стигна до нужния градус, почетният гост се измъкна иззад масата, бутна някаква не успяла да се дръпне докторка, запретна ръкави и започна да вдига тежките дървени столове за предните им крака с една ръка, ту с дясната, ту с лявата, за да демонстрира хармоничността на физическото си развитие.

Никой от възхитените гости не можеше да вдигне толкова пъти столовете като него. От столовете почетният гост се прехвърли на креслата и успехът продължаваше да го съпътства. Докато другите се опитваха след него да вдигат столовете, той придърпваше с могъщата си длан младите, румени от щастие лекарки и ги караше да опипват стегнатите му мускули, което те вършеха с явен възторг.

След тези упражнения почетният гост, все тъй неизточим откъм идеи, премина към националния руски номер — с ръка, опряна на лакът, да се пребори с ръката на противника, поставена в същото положение. Побелелите и плешиви невропатолози и терапевти не можеха да окажат сериозна съпротива, само главният хирург издържа малко повече от другите.

Почетният гост търсеше нови изпитания за руската си мощ. Той се извини на дамите и си свали китела, който домакинята веднага пое и провеси върху облегалката на един стол. По внезапно оживеното му лице стана ясно, че е измислил нещо ново.

— На овен, разбирате ли, на овен мога да извия врата. Храс — и готово. — Почетният гост хвана Андрей Иванович за копчето.

— А на този твой... подарък — жив ще му откъсна главата — рече, като се наслаждаваше на ефекта от думите си. — Къде е петелът?

Измъкнаха петела от домашния курник, където грижовната домакиня вече го беше пуснala. На Север всички началници държат в домовете си (през зимата, разбира се) по няколко десетки кокошки — независимо дали началниците са ергени или задомени, кокошките за тях са много, много доходно перо.

Почетният гост пристъпи в средата на стаята с петела в ръце. Любимецът на Андрей Иванович беше все така спокоен, съbral крака и провесил глава на една страна. Андрей Иванович го беше носил по този начин около две години из бекярското си жилище.

Мощните пръсти хванаха петела за шията. По мръсната, дебела кожа на почетния гост изби руменина. С движение, с каквото се правят подкови, той откъсна главата на птицата. Кръвта изпърска изгладените панталони и копринената риза на почетния гост.

Дамите измъкнаха напарфюмираниите си кърпички и една през друга се спуснаха да бършат панталоните му.

— Одеколон!

— Амоняк!

— Изтъркайте го със студена вода!

— Ама че сила, а? Виж, това е по руски. Храс — и готово — възхищаваше се юбилиярът.

Помъкнаха почетния гост към банята да се мие.

— Ще танцураме в залата — засути се юбилиярът. — Това се вика Херкулес...

Навиха грамофона. Иглата засъска.

Докато се измъкваше иззад масата, за да се включи в танците (почетният гост държеше всички да танцуват), Андрей Иванович настъпи нещо меко. Наведе си и видя мъртвото тяло на петела, обезглавения труп на своя любимец.

Андрей Иванович се изправи, озърна се и натика с крак мъртвата птица по-навътре под масата, сетне припряно излезе от стаята — почетният гост не обичаше да се закъснява за танците.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.